

KISS LEHEL

Betlehemi biztató

Betlehem, Betlehem,
poros, pici város,
utcád kátyús, tered sincsen.
Úgy bújnak egymáshoz
szürke vályogházacskáid,
mint pár árva gyermek,
kiket anyjuk elfelejtett,
kiket szidnak, vernek.

Betlehem, Betlehem,
szürke, pici város!
Hiába nincs ékességed,
s benned csak por szálldos,
Isten fia hozzád jön el
istálló-szállásra,
s neved Napnál fényesebb lesz,
akárki meglássa!

GUBA-KEREKES ZSUZSA rajza

SZŐCS MARGIT

A kívánságnemteljesítő tündér

A lkonyodott. A kis sárkány az égen úszó sötét felhőket bámulta az ablakon át. Benne is méregfelhők kavargtak, amiért a délutánt játék helyett tanulással kell töltenie.

– Kár, hogy vége az aranykornak! – sóhajtozott a hétből hat feje.

Csak az ötödik, Okostojásnak csúfolt fej hallgatott, mivel ő, szokása szerint, villámgyorsan bevágta a teljes tananyagot, a többiek bosszúságára.

– Cikk-cikk-cikk! Hiába vagy Okostojás, úgysem mehetsz nélkülünk játszani – kárörvendtek a többiek.

A hat lusta sárkányfejnek a tanulás helyett azokon a régi, szép időkön járt az esze, amikor Karikót, a tündért, még nem fosztotta meg az iskola igazgatósága kívánságteljesítő képességétől.

– Milyen egyszerű lenne most az egész! – sóhajtották kórusban. – Nem kellene fejfájásig biflázni a számokat. Nem lenne más dolgunk, mint elmenni Karikóhoz, aki szokása szerint azzal fogadna: „Mit szólnátok, ha teljesíteném három kívánságotokat?” Az első persze az lenne, hogy azonnal, tanulás nélkül menjen a fejünkbe a szorzótábla. Másodiknak eperturnmixot kérnénk, harmadiknak fagyitortát, hogy méltóképpen megünnepelhesük a szorzótábla fejbemenetelét.

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv segít kiszabadítani Hótündért

Tücsökváron szomorú volt a december. Közeledett a karácsony, de a hó még váratott magára. A tücsökváriak várták, várták, hiába. Kisróka Zibó váltig állította, hogy érzi a hó közeledtét a bundáján. Őz Gréti nap nap után elmondta, hogy fehér illatot érez. Sün Ábris pihe-puha pelyhekről álmodott, és Medve Barna pont úgy prüszkölt álmában, mint az első havazáskor szokott. De az ég üres volt, és a Bingyuszdomb fölött a báránnyelűk nem akarták megrázni magukat, hogy legalább néhány kósza pehely alászálljon.

– Jaj, ó, jaj, hajajaj, hogy lesz idén karácsonyunk? – siránkozott Rigó Rita.

– Már semmi nem a régi... rég mondom! – nyugtázta Bagoly Boró.

Csiga Titusz prűntyögve lapult. Tücsök

Gusztáv kedvetlenül nézte a tavaly karácsonyra kapott hegedűtöket, amit a nagy szomorúságban mindenhová magával vitt.

Az általános tücsökvári lehangoltságban napok óta tartott a kopácsolás. Mindenki megszokta, hogy feszült vagy szomorú helyzetekben Fakopács Benő vég nélkül kop-kop-kop, és tudták, hogy ilyenkor jaj annak, aki hozzászól. Az utóbbi két napban azonban a kopácsolás megváltozott. Dühödt ritmusát elszánt, határozott ütemek váltották fel, és

Fakopács Benő olykor ab-bahagyta. Ilyenkor mintha beszélt volna. Veréb Vica hallotta, hogy azt mondja:

– Maradj már nyugton, ha mondom! – De nem merte megkérdezni, hogy kivel beszél.

Ki tudja, megtörténik-e a csoda, ha Tücsök Gusztáv nem unja el a hótlanság fölötti bút. De elunta. Ezért amikor unott-szo-

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

